

محدثه رضایی

خرابهای زنده

نژدیک است که می‌شود موهای طلایی اش را بافت و بهش چند تا گل سر زد از جنس ابرهای نرم که مثل بستنی قیفی هستند. چقدر آنجا خوب است. وقتی باران می‌بارد می‌شود پنجه را باز کرد و باران را بغل کرد. آنجا می‌توان هر قدر دلت خواست تخمه بشکنی و کتاب و مجله بخوانی. آنجا خیلی کتاب دارد. دیوارهایش از کتاب است. کوچه‌هایش مثل راهروهای تنگ کتابخانه پر از کتاب است. من آنجا را دوست دارم. بوی کاغذ و کتاب‌هایش را دوست دارم. بوی خوردنی است. دوست دارم به جای اینکه کتاب‌ها را بخوانم، بخورم. دوست دارم همان جور که دارم در کوچه‌هایش قدم می‌زنم، باران بیاید و من و تمام کتاب‌ها خیس شویم، آن قدر خیس شویم که پاک شویم. شسته شویم، بعد با قطره‌های باران تغیر شویم. بروم آن بالا ابر شویم و بعد دریا شویم. خوش به حال قایق‌ها که در دریا قدم می‌زنند. چقدر خوشبختند. چه باران‌های رنگارنگی دارند. من نمی‌دانم وقتی با آن سرعت می‌گذرند، کله ماهی‌ها با آنها تصادف نمی‌کند؟

می‌خواهم بروم. می‌خواهم به شهری بروم که پر از سبز باشد. دوست دارم از درخت‌هایش بالا بروم. گیالاس بچینم و آن قدر بخورم که لب‌هایم قرمز قرمز شود. دوست دارم با گیالاس برای همه دخترها گوشواره درست کنم. دوست دارم از آن سالا روی سر همه کسانی که رد می‌شوند برگ بپیزم. یک برگ‌یزان درست و حسانی درست کنم! یک برگ‌یزان که شبیه برگ‌یزان‌های پاییزیست. می‌خواهم برگ‌های سبز درخت‌ها را بکنم و بپیزم. پایین. دوست دارم آن بالا آن قدر کوچک شوم که بتوانم در لانه پرنده‌ها زندگی کنم. آن قدر آنجا زندگی کنم که بوی درخت بگیرم. بوی خوشید که لابه‌لای شاخ و برگ‌ها پرسه می‌زنند. دوست دارم بروم. می‌دانم دوست دارید شما هم باید. باشد. حرفي ندارم. اتفاقاً آنجا که می‌خواهم بروم آدم‌های مثل شما زیاد است. من خیلی خوشحالم که آنجا پر از آدم است. آخر من جمعیت را دوست دارم. دوست دارم یک جا شلوغ باشد و پر رفت و آمد از تنهایی بدم می‌ایم. اگر دوست دارید باید. فقط یجنیست؛ چون من عجله دارم. بال‌هایم را برس کشیده‌ام، بهشان عطر زده‌ام و روی اولین درخت نشسته‌ام تا صعود کنم.

زهرا آقامیری

صبح امروز که از خواب بیدار شدم، نگاهی به تقویم روی ساعت اندیختم که یک‌دفته ناخودآگاه آه کشیدم! کنار پنجره رفتم و یک نفس عمیق کشیدم! درست است خودش بود! با همان عطر مرموز هر سالش که شادی و دلواپسی را یکجا به جان آدم می‌اندازدا شادی امید و دلواپسی از دست دادن! امید به حیاتی که هنوز ادامه دارد و دلواپس از دست دادن فرصتی که دوباره برای زندگی کردن به تو داده‌اند!

مگر چیز کمی است که یک صبح چشم باز کنی و بینی تمام کسالت طبیعی زمستان - که هر چند حس و حال خودش را داشت - جایش را به طرافتی بی‌نظیر داده است؛ به یک بهشت دوباره. صدای آواز گنجشک‌ها و چلچله‌ها که دیگر داشت از یاد می‌رفت، مثل صدای همه‌که کودکانه‌ای به گوش می‌رسد و باد سرکش زمستان جایش را به نیم سرخوش بهار بودا است!

درست است! خود بهار بودا با همان عطر مرموز هر سالش که شادی و دلواپسی را یکجا به جانت می‌اندازدا!

عی خاله

سفر کردن خوب است. سفر به آنجایی که دوست داری. سفر به جایی که می‌دانم دوست دارند و در انتظار تو هستند. سفر کردن را دوست دارم. سفر به آسمان شهری دیگر. سفر به جایی که پرندگانش تو را می‌شناشند و آسمان را با تو یکسان تقسیم می‌کنند. امروز دلم گرفته است. دوست دارم بدم. بدم به یک جای خوب و سرسیز مثل بهشت. دوست دارم بروم. دیگر از این محیط تکراری و یکنواخت خسته شده‌ام. صبح‌ها که چشم باز می‌کنم فقط خودم را می‌بینم. از این من همیشگی دلم می‌گیرد. دوست دارم عوض شوم. دوست دارم بروم جایی که دریا داشته باشد. جایی که قایق داشته باشد. دوست دارم بروم بینم پشت دریاها چه شهری است. قاب‌های تکراری اطرافم را از اینکه هر روز در حال تکرار شدن آگاه می‌سازد. مثل عقریه ساعت در حال تکرارم. نه شعر تازه‌ای! نه داستان تازه‌ای! نه هیجان تازه‌ای! نه، باید کاری بکنم. چمدانم را بیندم؛ چند تا کتاب، چند تا ورق و بروم. جاده را بگیرم و بروم. بروم آنجا که آسمانش جور دیگری است. آنجایی که پرواز پرندگانش ادم را از خود بی‌خود می‌کند. نمی‌دانم آنجا کجاست، اما هر کجا که باشد مثل اینجا نیست. آنجا می‌توانم هر چقدر خواستم در پیاده‌روهایش بنشینم و عبور و مرور رهگذران را نگاه کنم. رهگذرانی که مثل جریان یک رود می‌گذرند و پر از تازگی‌اند. دوست دارم آنجا هر روز عصرها با دختر خاله‌ام سمانه بروم کوه. آنجا بالای کوه بنشینم و به آدمها، خانه‌ها و درخت‌ها که کوچولو شده‌اند در سکوت نگاه کنیم. آن قدر بمانم تا شب شود. همه جا تاریک شود و بترسیم و خاله زنگ بزند پس کجاید؟ و ما برای اینکه نگران نشود مجبور شویم به دروغ بگوییم الان پایین کوه هستیم و داریم می‌آییم. آنجا چقدر خوب است. آنجا خورشید نزدیک‌تر است. آن قدر

